

По случай 140 години от Освобождението на България от турско робство, редакцията на вестник «Роден край» обяви сред своите читатели

2018 година за ГОДИНА НА БЪЛГАРСКАТА СВОБОДА

Конкурс «АЗ СЪМ БЪЛГАРИН, И ТОВА ЗНАЧИ...»-2018

II място – Диана ТЕРЗИ,
Ученическа категория, 10–11 клас

СИЛАТА НА БЪЛГАРСКИЯ ДУХ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ

Българският дух е скрит във вековната българска история някъде из малките стаички на килийните училища, в незаглъхващия тропот на воинствени конници, тръгна ли да бранят родината си, той все още пламта с предишната си сила. Но из вековното му убежище ще си остане едно – сърцето на България.

Българският дух е силен, той е запазил нашия народ любим. Българският дух е нашата опора, той през вековете не се е изпарил като дим. Затова българският дух вечно ще разполага сърцата на народа.

Когато човек се замисля над своето съществуване, своите радости, успехи и постижения, той непременно се обръща назад към своя род и племе – чийто потомък е той, от когото е наследил своите основни черти на характера, с една дума, на когото се е метнал.

А ние, българите, има какво да помним не само за своя род и племе, но и за своя етнос. Защото ние сме силен народ и по пътя сме имали възходи и падения. Обичам всичко родно и искам да не загине. Винаги с удоволствие слушам от стари хора това е и моята прабаба Гана, която е на 90 години още жива и здрава, роднини, съседни, историята за моите предци.

През 1830 г. българи от село Горно Александрово тръгнаха, подгонени от турския ятаган. И тъкмо тук, в Бесарабия, намерили свърталище. Пътят им бил тежък:

«...Когато тръгна, заскрибуца, през буците от рът на рът, с дечица пълната каруца – печална песен – в дълъг път...»

Пред ужаса от страданията и смъртта те са оставяли старите си жилища и селища с всички веществени богатства. Носили са само онова, което не е могло да им се отнеме: яките български души, здравите български ръце.

Слава Богу, българският народ е силен, нашите предци не паднали духом и се развивали, за да постигнат големи върхове. Тези души – с нетърпение, тези ръце – с труд са обръщали за малко време диви пушинаци в китни градини, изграждали нови селища, въздигнали са нови църкви и училища – съкровищници на българския дух.

Времето лети, държави се разпадат и възкръсват, или се губят, владетели изживяват своето време, но едно е вечно, и това живее във времето – ПАМЕТТА!

Тази връзка е двойка и здраво оплетена: кръвта, която вода не става, и духът, който не умира и всичко побеждава.

Нека да бъдем дълголетни като хора и като народ.

Старите българи на младите разказват За българския дух по Коледа – преди.

Младите българи от миналото си не отказват – И според тях, българските традиции трябва да продължават да се спазват.

И ето, че българският дух отново победи – Той в сърцата на млади и стари Все по-силно гори.

Със сигурност казвам, че ние имаме славна история и богата култура, която ни дава правота да се гордеем, че сме българи.

«Аз съм БЪЛГАРКА!» — тази дума мога да я пея, да я

чета, и смятам, че никога няма да ми омръзне.

Трябва да пазим нашите национални традиции, да пазим, нашето българско минало! Искам да се чува в селищата, семействата българска реч, български песни, да се тачат българските обичаи. Ако те живеят в сърцата ни, и в бъдеще ние ще можем да се гордеем, че сме част от един велик народ с огромен принос.

Изпитвам голямо щастие и възторг всеки път, когато обличам българските премене, защото майка ми с голяма любов, желание и вдъхновение ги е приготвяла за мен – младо поколение българи.

Моята задача: да предам всичко това на деца и внуци. Нека още дълго-дълго да звучи българската реч! Да ехтят българските песни! Да се вият българските хора!

Българите имат една песен, която не отстъпва на националния химн като внушение, сила и израз на националното чувство... И това не е старинна песен, нито военен марш, а именно всеучилищния Химн на Кирил и Методий, който започва с думите:

„Върви, народе възродени, към светла бъднина върви, с книжовността, таз сила нова, съдбините си поднови!»

Диана ТЕРЗИ,
с. Виноградовка, Арцизко

III място – Валерия ПАРМАКЛИ,
Ученическа категория до 6 клас

ХРИСТО БОТЕВ – ДОСТОЙНИЯТ СИН НА БЪЛГАРИЯ

**По-добре една минута свобода,
Нежели век жизни робствен.**
Георги Раковски

Преди 170 години българският народ роди един непокорен дух, който много години вълнува сърцата и умовете ни със своята възвишена любов и изгаряща омраза, сила и дързост, родолюбие и отдаденост на България.

Това е Христо Ботев, роден на 25 декември 1847 г. в Карлово. В родния си град завършва класното училище. През 1863 г. постъпва във Втората гимназия в гр. Одеса. След две години ученето него го изключват от гимназията. След това се отдава на самообразователната дейност – чете произведенията на руските класици. Установява контакти с революционери.

От Одеса заминава за с. Заднаевка, където работи в местното Българско училище. Заедно с учителката си дейност се занимава и с пропагандиране на революционните идеи. В началото на 1867 г. замества болния си баща в Калофер. След време заминава отново за Одеса и продължава образованието си.

Установява се в Букурещ, след малко се премества в Браила. Сближава се с войводите Хаджи Димитър и Стефан Караджа. През 1868 г. иска да премине в България, но не му се получава. Завръща се в Букурещ и прекарва зимата в компанията на Васил Левски.

През пролетта на 1869 г. става учител в гр. Александрия. След това прехвърля се в гр. Измаил, където също беше учител. Заедно с учителя В. Попов формира група „Българска комуна“ и от нейното име изпраща поздравителна телеграма до парижките румънски гътуове и разсрещи с руски емигранти. Поради активната му революционна дейност е задържан от румънците

и затворен във Фоксиани. След освобождението заминава за Букурещ и участва в редактирането на вестниците „Свобода“ и „Независимост“.

През 1874 г. е учител в Българското училище в румънската столица. Ботев не се отказва и тук от революционната си дейност. Участва в събрание на БРЦК (август 1874 г.), избран е за член на комитетата и се отдава изцяло на революционна дейност.

Избухването на въстанието в Босна и Херцеговина през 1875 г. създава обстановка на Балканите за борба против Османската империя. Христо Ботев става инициатор на въоръжено въстание в България. След това той си подава оставката от комитетата през септември 1875 г. През декември 1875 г. в Гюргево организира ново по-голямо въстание. На 5 май 1876 г. издава последния си вестник „Нова България“, от който успява да види само първия брой. Като узнава за избухване на Априлското въстание, бързо отива на помощ. Организира чета. След тежки сражения и многобройни потери от черкезите Ботев стига до Враца. На 20 май 1876 г. Христо Ботев пада убит в подножието на връх Камарата. Той беше на 28 години.

Личността, животът и творчеството на Христо Ботев могат да бъдат изразени с две думи: борба за свобода.

Валерия ПАРМАКЛИ,
с. Ореховка, Болградско

III място – Виктория КОЕВА,
Ученическа категория, 7–9 клас

Само онзи, който е свободен, само той може да се нарече човек в пълния смисъл на думата.
Христо Ботев

БЕЗСМЪРТНИЯТ БОТЕВ

170 години отминаха вече от рождението на великия човек. Роден в Калофер, в семейство будно, с баща си, със майка, но без свобода.

Борил се за Господа в неравна бой, молил се на Господ – не чул го и той. Отдал си живота за свобода, и с гордост ще славим геройски имена.

Българийо, сега си ти свободна, благодарение на неговия дух. Живя той и ние ще го помним, в сърцата ще го носим занаяпред!

Виктория КОЕВА,
с. Ореховка, Болградско

III място – Анастасия ВОЛКОВА,
Ученическа категория, 7–9 клас

Отечеството и Свободата на човека са по-скъпи от всичко.
Любен Каравелов

СВОБОДА

Затъмня се небето в България, заплаха хора навред, дойдоха турците-варвари на нашата скъпа земя.

Много търпяха те – бедите от лошите врагове. че тръгнаха те от България да търсят Свобода навсякъде.

Вървяха те дълго дни и нощи, караха със себе си и своите деца, молиха Господ за помощ и сила, да им се срещне свободна земя.

Настана тоз ден на тез хора, които търсеха Свобода, благодариха те Господ за помощ, плачеше от радост душа.

И Ботев с чета голяма бори се за Свобода, печелеше се за народа да венчае отечеството със щастлива съдба.

Анастасия ВОЛКОВА,
с. Ореховка, Болградско